

[Handelsministeren.]

foreslået en offentlig repræsentant i bankernes bestyrelse, ja, så bygger det på den principielle indstilling, at tilsynet med virksomheder, der er erhvervsdrivende, bør være et generelt tilsyn, som vi har det i tilsynet med banker og sparekasser, et tilsyn, der bygger på almindelige og for alle disse institutioner gældende regler. Det bør ikke være et specielt tilsyn, der udøves af en bestemt person på det offentliges vegne i den enkelte virksomhed — med den risiko, der deri ligger for, at man kan gøre det på en ret forskellig måde.

Flere ordførere har været inde på, at det måske er mindre logisk, hvis man har den indstilling, at man så alligevel i forslaget har opretholdt repræsentanten i sparekassernes bestyrelse. Baggrunden har oprindeligt været den, at en sparekasse i en række tilfælde var ledet af et selvsupplerende tilsynsråd, altså en meget snæver kreds, mens der overhovedet ikke fandtes nogen generalforsamling. Det kunne motivere et særligt offentligt tilsyn. Men jeg er da helt parat til i udvalget at drøfte, om ikke de ændringer, der sker i selve loven, hvorefter der i alle sparekasser skal være et repræsentantskab, og hvorefter man i det hele taget lægger vægt på en stærkere demokratisk islet i ledelsen, gør det overflødigt at have en sådan repræsentant for handelsministeriet.

Jeg er selvsagt også parat til at drøfte spørgsmålet om den offentlige repræsentant i bankernes bestyrelse, det er klart, men dér har jeg altså et principielt standpunkt, hvad der ikke er tilfældet for så vidt angår opretholdelsen af repræsentanten hos sparekasserne.

Der er i øvrigt stillet en lang række spørgsmål. Der er ét, der er gået igen hos flere, hos hr. Erling Jensen, hr. Holmberg, fru Dagmar Andreasen, og jeg tror også hr. Hagen Hagensen og måske flere var inde på det. Det er spørgsmålet, om man, i betragtning af at det må erkendes, at de valgregler, der er fastlagt for indskyderdemokrati med blanding af indskyderstemmer og garant-

stemmer, må siges at være noget komplicerede, og måske også ud fra andre hensyn kunne overveje under visse betingelser at give tilladelse til et rent garantvalg. Jeg er villig til i udvalget at gå ind i overvejelser heraf og i givet fald være behjælpelig med, hvis der er tilslutning til det, at formulere bestemmelser herom.

Hr. Holmberg var lidt inde på tanken om, at man måske kunne differentiere kravene til egenkapital efter, om aktiverne var placeret mere eller mindre sikkert — jeg forstod det sådan, at det specielt var en regel, der skulle gælde for sparekasserne. Hertil vil jeg nok sige, at det forudsætter formentlig en sontring med hensyn til midlernes anbringelse, som ikke findes i loven. Vel, det er noget, vi kan se på; jeg er dog foreløbig lidt skeptisk over for, hvor praktisk det vil vise sig at være, men jeg kan meget vel se ideen i det.

Hr. Arne Bjerregaard startede jo en vældig debat om, hvorvidt dette lovforslag var et anslag imod tilværelsen i det lille samfund, idet han åbenbart betragter lovforslaget som et forbud imod små sparekasser. Det er nu ikke tilfældet. Situationen er jo den, at dette lovforslag kommer — jeg tør vel endda sige temmelig sent — som et resultat af en udvikling, der har stået på ganske længe, og som har været kendetegnet ved, at folk selv ude omkring i landet har svigtet de små sparekasser, idet i hvert fald et par hundrede små sognesparekasser er forsvundet, ikke fra det lokale sted, de eksisterer der stadig, men som filialer, de er gået over til at være filialer af større sparekasser, egnssparekasser eller måske landskapskasser, i enkelte tilfælde banker. Det er jo alt sammen sket, fordi folk derude åbenbart ikke selv fandt, at de fik den fornødne betjening i disse meget små sparekasser, hvor jo indlånsmidlerne ikke har kunnet udvikle sig i et sådant omfang, at den erhvervsmæssige betjening af landbrug, endsige da af større erhvervsvirksomheder, har kunnet finde sted gennem disse sparekasser. Deres indskydere var altså, for så vidt de havde